

TERLOOPS

Hoewel ik al meer dan twintig jaar uit de kast ben, kom ik nog regelmatig in omstandigheden waarvan ik denk: moet ik het nu zeggen? Mensen gaan er toch vaak gevoelig van uit dat je hetero bent, waardoor ik telkens moet overwegen of ik het belangrijk genoeg vind om deze vanzelfsprekendheid te doorbreken.

Nu haal ik mensen niet graag uit hun routine. Ik vind het al moeilijk om tegen de Turkse bakker te zeggen dat ik geen plastic zakje hoef, als hij er al een open staat te wapperen. En wat betreft mijn geaardheid heb

ik er ook vaak geen zin meer in. Dan denk ik: joh, je bent inmiddels bijna veertig en hebt er toch geen issues meer mee? Laat lekker gaan! Maar dat lukt me dan ook weer niet.

Zo liep ik laatst tijdens een vakantie door de Noorse bergen, waar ik aansluiting vond bij een andere wandelaar. Een vriendelijke Noorse oud-militair, op wie ik door de barre omstandigheden was aangewezen – en hij op mij. Een paar dagen trokken we samen op. We sliepen in krappe berghutjes, aten elkaars mueslirepen en gaven stevige handen als we door een bergstroom moesten waden. Ondertussen hadden we het over van alles: het leven, Europa, onze angsten (of nou ja, mijn hoogtevrees), maar niet over liefde of seks.

Zelf begon ik er ook niet over. Hij weet het vast wel, dacht ik maar, en als het ter sprake komt, zeg ik het gewoon! Pas aan het einde van de derde dag, toen het eindpunt al in zicht was, deed zo'n moment zich voor. Het stelde niet veel voor: een gesprekje over deodorant en één losse opmerking over mij en 'mooie vrouwen' – voor ik het wist was de kans voorbij.

Ach, de aanleiding was simpelweg te klein, dacht ik toberig toen we verder liepen. Ik probeerde mezelf mijn lafheid te vergeven. Het was logisch dat ik niets gezegd had, sterker nog: het zou werkelijk hysterisch zijn geweest om na één zo'n kleine opmerking te kirren: 'Maar ik ben homooooo!'

En kom op, deze jongen was toch niet achterlijk? Die rent toch niet ineens walgend van je weg als hij weet dat je homo bent? We zitten toch niet meer in het Brabant van de jaren tachtig, Johan? Kon ik daar niet gewoon op vertrouwen? Ik probeerde mezelf te overtuigen dat ik bij hem niet uit de kast hoefde te komen, juist omdat ik bij hem prima uit de kast zou kunnen komen.

Ik weet niet hoe diep ik in gedachten verzonken was, maar een hele afdaling lang was er van een gesprek geen sprake meer. Eigenlijk had geen van ons nog iets gezegd sinds die ene opmerking over vrouwen. Pas in het dal, toen we pasta opwarmden op een gasstelletje, besloot ik er op terug te komen. Maar nu geheel op mijn eigen, subtiele wijze. Geconcentreerd roerend in de pan vroeg ik of hij soms een relatie had. Hij vertelde over een ex-vriendin, terwijl ik mijn kans afwachtte. Zodra hij klaar was, kwam ik ter tafel met mijn ex-vriend. Heel casual natuurlijk, ik bleef verre van het woord 'homo'. 'My ex, hè...' was het enige wat ik zei. Want zo heb ik het het liefst, dat het gewoon normaal is.

De oud-militair reageerde echter zó relaxed dat ik twijfelde of hij het wel had gehoord. Vertwijfeld poetste ik na het eten mijn tanden. We moesten weer samen slapen in een krakend stapelbed en even zag ik mezelf geen oog dichtdoen uit puur ongemak. Goddank begon hij zelf vlak voor het licht uitging over zijn neef, die ge-

trouwd was met een man, en dat ze zulke leuke honden hadden. Heel terloops.

Pas toen voelde ik mijn hele lijf ontspannen. Ik viel als een blok in slaap.

HOMOVOLLEYBAL

Ik was er altijd tegen – sportclubs speciaal voor homo's. Waarom jezelf weer zo nodig afscheiden? Dat soort gettovorming is toch niet meer van deze tijd? Hoe rationeel ik mijn bezwaren ook formuleerde, een gevoel van schaamte zal ook hebben meegespeeld. Ik zag het mezelf nog niet jubelend aan mijn ouders vertellen: 'Pap, mam, ik zit op hómótennis!' Zeker niet toen ik net in Amsterdam woonde en zelf ook nog schrok van een beetje nicht. Ik was net uit de kast en wilde vooral een gewóne homo zijn, zonder maniertjes en gekke ding-

tjes – een hetero, eigenlijk, die toevallig op mannen viel.

Misschien dus dat ik er simpelweg nu pas klaar voor was, diep in mijn derde decennium, om de homosport een kans te geven.

En zo meldde ik me op een vrijdagavond in een sporthal in Amsterdam-Oost. Klaar om te homovolleyballen. Toen ik binnenkwam en die typische gymzaalgeur rook, wilde ik aanvankelijk heel hard wegrennen. Weinig zaken stemmen mij zo instant treurig als een sporthal – dat kale marmoleum, die hysterische lijnen in conflicterende kleuren, en ergens hoog aan de muur een klok achter tralies als een trieste getuige. Geen desolater gevoel dan in een korte broek daar staan. Herinneringen uit de puberteit kwamen naar boven, angsten om als laatste gekozen te worden, of erger nog: toebedeeld worden omdat je over bent. ‘Dan nemen jullie Johan erbij,’ klonk het weer in mijn hoofd. ‘Aah nee, niet die poot!’

Ik meldde me bij een stuk of twintig homo’s, die met elkaar ballen stonden over te meppen. Inmiddels zat ik midden in een regressie naar mijn jeugd, misschien dat ik ze daarom niet anders kon zien dan dat – als homo’s. Tijdens de eerste tien minuten warming-up had ik er al een paar in mijn hoofd veroordeeld als ‘te nichterig’. Over een ander dacht ik verbaasd: Aan hem zie je het helemaal niet! De coach, die een paar schuine grappen

maakte, vond ik 'overseks' en bij elke grap keek ik om me heen of niemand er aanstoot aan nam.

Maar niemand nam aanstoot. En niemand veroordeelde de jongens om hoe ze liepen. Los van die gymzaalgeur was eigenlijk alles anders dan vroeger. Iedereen was heel aardig. Ze legden me de regels uit, speelden me ballen aan en een lesbienne leerde me serveren.

De geur van Nivea-douchegel, in mijn jeugd de geur van schreeuwende gasten, kreeg nu iets gezelligs. En de Marokkaan achter de bar in de kantine behandelde zelfs de kirrendste nichten met een beminnelijke glimlach. Het meisje met de hoofddoek frituurde bitterballen.

Eigenlijk was de hele ervaring zeer heilzaam. Ik kan het iedere nicht aanraden.